

Prelāta vēstule (decembris 2013)

Ir noslēdzies Ticības gads, un Prelāts dalās pārdomās par to, kā aizvadītie mēneši var dziļi iespaidot mūsu ticības dzīvi.

26.01.2014

Mani dārgie bērni, lai Jēzus sargā manas meitas un manus dēlus!

Romas pāvests ir noslēdzis Ticības gadu, kura laikā mēs ar Dieva palīdzību esam centušies, lai mūsos pieaugtu šis dievišķais tikums, kas ir kristīgās dzīves sakne. Mēs

neatlaidīgi esam lūguši Dievu:
Adáuge nobis fídem![1] – Vairo mūsu
ticību, un līdzī tai arī cerību,
mīlestību un godbijību. Tagad, kad
šie žēlastības mēneši ir pagājuši, ar
saņemtā stimula degsmi centīsimies
turpināt no dienas dienā iet uz
priekšu pa šo ceļu, kas mūs ved uz
Debesīm. Vērsīsimies pēc Dievmātes
aizbildniecības, jo viņa ir ticības un
tuvu attiecību ar Dievu skolotāja, lai
viņa palīdz īstenoties mūsu vēlmei
būt uzticīgiem viņas Dēlam un
Baznīcai.

Baznīcas Maģistērija dokumentos,
tostarp arī nesen publicētajā
enciklikā *Lumen fídei*, tiek uzsvērtas
divas būtiskas pazīmes, kas ir mūsu
ticības pamatā, kā to apraksta Jaunā
Derība. No vienas puses sv. apustulis
Pāvils uzsver, ka *fides ex audítu*[2],
ticība nāk no Dieva Vārda
dzirdēšanas, kas tiek lasīts un
uzņemts Baznīcā. Sv. Jānis, no otras
pusēs, saka, ka Kristus ir

cilvēktapušais Dieva Dēls, kas *bija patiesa Gaisma, kas apgaismo katru cilvēku, kas nāk šinī pasaulē*[3] un dod cilvēkam spēju izzināt noslēpumus, kas ir apslēpti Dievā. Gaisma un vārds, vārds un gaisma, tātad, šie divi aspekti, kas nav viens no otra atraujami, definē to ticību, ko mēs sludinām. Tāpēc ir **“steidzami nepieciešams atgūt ticībai piemītošo gaismas raksturu, jo, ja tās liesma apdziest, sāk iznīkt arī visas citas gaismas.”**[4] Pateiksimies Dievam no visas sirds, manas meitas un mani dēli, par to starojumu, ko Svētais Gars pastāvīgi aizdedz mūsos caur Baznīcas Maģistērija mācību un svēto dzīves piemēriem; dedzīgi vēlēsimies to pieņemt un ļausim, lai Svētais Gars vada mūs mūsu ikdienas dzīvē.

Pagājušā mēneša vidū Romā notika kongress “Svētais Hosemarija un teoloģiskā domāšana”, kurā tika analizēts, kā svēto sprediķi un

liecības dod cilvēkiem jaunu gaismu, kas nostiprina ticību un rezultātā ļauj padziļināti zinātniski izskaidrot ticības doktrīnu. Šis kongress bija vēl viena iespēja, lai teologu aprindās plašāk izplatītu tā vēstījuma īpašās nianšes, ko mūsu Tēvs saņēma no Dieva 1928. gada 2. oktobrī ar uzdevumu nodot to tālāk kristiešiem, it īpaši tiem, kas dzīvo ikdienišķu dzīvi un ir iesaistīti ģimenes dzīves, profesionālajās, sociālajās un citās aktivitātēs.

Pēdējos mēnešos es tiku koncentrējis uzmanību uz tām patiesībām, kas ietvertas Ticības apliecības artikulos. Tagad es vēlētos palīdzēt Jums un sev pašam noformulēt no tā secinājumus, lai turpmākajos mēnešos ar šo tikumu piepildītu mūsu dzīvi. Tas nozīmē, ka es vēlētos veltīt uzmanību tam, kā ticībai jāizpaužas mūsu ikdienas dzīvē, lai tā patiesi apgaismotu mūsu prātu, stiprinātu mūsu gribu un iekvēlinātu

mūsu sirdi, tā ka mēs Dieva pazīšanu un mīlestību iemiesotu mūsu dzīvē un nodotu to visām dvēselēm.

Sākumpunkts ir pilnīga pārlicība par to, ka Baznīcā mēs saņemam pilnībā visus svētdarīšanas līdzekļus, kurus mums Kristus ir atstājis. Tie aptver, kā tas ir resumēts enciklikā *Lumen Fidei*, sakramentu saņemšanu, Dieva un Baznīcas baušļu ievērošanu un lūgšanu.

Sakramenti ir Kristus darbības, caur kurām Viņa Vissvētā Cilvēcība, kas ir slavas pilna Debesīs, stājas tiešā un nepastarpinātā kontaktā ar dvēselēm, lai tās svētdarītu. Bez tam Svētais Gars izmanto arī citus, mums nezināmus ceļus, lai vestu cilvēkus pie Dieva. Tomēr Pāvests brīdina, ka **“mūsu kultūra ir pazaudējusi priekšstatu par šo konkrēto Dieva klātbūtni, par Viņa darbību pasaulē. Mēs domājam, ka Dievs atrodas kaut kur tur – citā**

realitātes līmenī, atšķirts no mūsu ikdienas attiecībām. Taču, ja tā būtu, ja Dievs nespētu darboties pasaulē, tad Viņa mīlestība nebūtu patiesi visvarena, tā nebūtu patiesi reāla.”[5]

Pārlasīsim vārdus, ko rakstīja svētais Hosemarija, būdams vēl gados jauns: ***“Mums ir jāsaprot, ka Dievs ir vienmēr blakus. Taču mēs bieži vien dzīvojam tā, it kā Viņš būtu tur – zilajās tālēs, debesīs, kaut kur ārpus mūsu ikdienas. Bet Viņš vienmēr ir blakus. Viņš ir klātesošs kā mīlošs Tēvs. Pat māte nespēj mīlēt savu mazuli tā, kā Viņš mīl katru no mums. Viņš rūpējas par mums, palīdz, svētī ... un piedod. (..) Mums jābūt pilnībā pārliecinātiem, ka Tēvs mūs mīl, ka Viņš, mūsu patiesais Tēvs, ir debesīs un mūsu vidū.”[6]***

It īpaši tas atklājas saņemot sakramentālo absolūciju un

pieņemot Euharistiju. Šīs ticības patiesības iedvesmoti, kādu drošību un pārliecību mēs iemantojam caur mūsu Kunga Jēzus Kristus piedošanu un tuvumu, kāds miers piepilda mūsu dvēseli, un kā pieaug mūsu spēja šo gaišumu izstarot mūsu apkārtnē! Tāpēc es nekad nepaguršu atkārtot, ka ikreiz, kad mēs saņemam šos sakramentus, mums tas jādara ar pilnu pārliecību, ka Svētais Gars caur Jēzu Kristu mūs vilktin velk pie Tēva mīlestības.

Piemērosim šos apsvērumus mūsu personiskās iekšējās cīņas pūliņos. Mēs varam kļūt svēti, mums jākļūst svētiem, neraugoties uz mūsu kļūdām un mūsu kritieniem, jo Dievs mūs kā savus bērnus Jēzū Kristū aicina uz tuvību ar Viņa dievišķo dzīvi un nodod mūsu rīcībā visus tam nepieciešamos svētdarošos līdzekļus. Ar sakramentu žēlastību un lūgšanā kļūst iespējams izpildīt Dieva likuma baušļus un katram

palikt uzticīgam sava stāvokļa pienākumiem. **“Dekalogs nav negatīvu priekšrakstu apkopojums, bet gan konkrēti norādījumi, lai izklūtu no egoistiska tuksneša, no ‘ego’, kas noslēdzies sevī, lai varētu iesaistīties dialogā ar Dievu, ļaujot tapt Viņa žēlsirdības apņemtam, lai pats varētu dāvēt tālāk Viņa žēlsirdību.”**[7]

Lūgsim Dievu, lai Viņš dāvā mums stipru ticību, tādu ticību, kas darītu dzīvu ikvienu mūsu darbību. Bez šaubām, mēs ticam Dieva Vārdam, mēs ar apbrīnu lasām un apceram Evaņģēliju, bet varbūt tas vēl neiespiežas tik dziļi mūsu dvēselē, lai pārveidotu katru mūsu darbību un visu mūsu rīcību. Un, kad mēs sastopamies ar grūtībām, sausumu, apkārtnes pretestību, mēs mēdzam zaudēt drosmi. Vai nav tā, ka bieži vien mūsu ticība ir it kā aizmigusi? Vai mums nevajadzētu vairāk

rēķināties ar Mierinātāja darbību,
kas caur žēlastību mīt mūsu dvēselē?
Vai ar mums nenotiek tā, ka dažkārt
mēs pārāk paļaujamies uz pašu
spēkiem? Apcerēsim apustuļu
pārveidošanos Vasarsvētku dienā un
centīsimies dzīvot saskaņā ar šīm
Dieva vadlīnijām, kas mums darītas
zināmas arī caur kristīgās godbijības
praksi, ko Baznīca vienmēr ir
ieteikusi: personiskā lūgšana, šautru
lūgšanas un mutvārdu lūgšanas,
pirmkārt, Rožukronis, nelieli
mortifikācijas upuri, laba
sirdsapziņas izmeklēšana un Dieva
klātbūtnē labi paveikts darbs.

***“Iekšējā dzīve”, mācīja mūsu Tēvs,
“tās nav sajūtas. Ja mēs skaidri
apzināmies, ka tas ir tā vērts,
dienu pēc dienas, mēnesi pēc
mēneša, gadu pēc gada un visu
dzīvi nenogurstoši pūlēties tās
Mīlestības dēļ, kas mūs gaida
Debesīs – cik gan daudz gaismas
mums ir dāvāts! Mums tas viss***

*jāuzkrāj, mani dvēseles bērni.
Mums dvēselē jāizveido tāda kā
krātuve, kurā uzglabāt visas Dieva
žēlastības: skaidrību, gaismu,
sevis veltīšanas prieku. Un, ja tad
nāks tumsa, nakts, rūgtums, mēs
varam gremdēties šajos tīrajos
Dieva žēlastības ūdeņos. Kaut arī
es varbūt šajā brīdī esmu akls, es
redzu; kaut arī mani varbūt ir
pārņēmis sausums, es tieku
veldzēts ar ūdeni, kas izplūst no
Jēzus Sirds un ved uz mūžīgo dzīvi.
Un tad, mani bērni, mēs cīnā
būsim neatlaidīgi.”[8]*

Tādā veidā mēs būsim spējīgi
palīdzēt citiem cilvēkiem, lai arī viņi
apņēmīgi virzītos uz priekšu pa
ticības ceļiem. Patiesi, **“ticība skatās
ne tikai uz Jēzu, tā skatās arī no
Jēzus skatupunkta, skatās ar Viņa
acīm: tā ir līdzdalība veidā, kā
skatās Viņš.”**[9] Un Jēzum bija acis,
lai uzlūkotu katru cilvēku atsevišķi,
kā arī, lai skatītos uz visu cilvēku

kopumu. Viņš atnāca uz mūsu zemi priekš ikviena un priekš visiem, un priekš visiem un priekš katra atsevišķi Viņš turpina pestīšanas darbu. Mūsu misija tāpat ir vest pie Jēzus visus cilvēkus, ko mēs satiekam savā dzīves ceļā, sākot no mūsu tuvākajiem. Tieši tā rīkojās pirmie kristieši, tā sekmējot pagānu tautu atgriešanos.

Kādā no savām agrīnajām meditācijām svētais Hosemarija aplūkoja mūsu pirmo ticības brāļu un māsu piemēru: ***“Nemācīti ļaudis, kas zināja par savu iespējamo moceklību un varmācīgo nāvi, taču, neraugoties uz to, pieņēma Kristus līdzstrādnieku lomu pasaules pestīšanai. Viņi uzsāka ceļu, lai sagrautu pagānismu un pasauli pildītu ar kristīgo vēsti. Jau drīz sludināšanā un ciešanās, ar kurām viņi apliecināja ticību, ko sludināja, viņus pavadīja kādreizējais vajātājs Sauls, kam***

bija grūti pret dzenuli spert (sal. Apd 9, 5). Tā viņi devās ceļā visi, lai ar savu skaidrību attīrītu pagāniskās pasaules netīro un duļķaino purvu, lai ar maziem upuriem, ko viņi praktizēja, - krietnumu, pieticību, vienkāršību – apkarotu tā laika sabiedrības tiešanos pēc baudas un izpriecām (..). Viņi nokļuva pašā antīkās pasaules sirdī – līdz pat Romai. Ko gan viņi varēja izdarīt tur? Atbildi mums sniedz vēsture: imperatoru tronis sagrūst un šodien, pēc diviem tūkstošiem gadu, Pēteris turpina būt Romas Bīskaps.”[10]

Arī šodien, esot jaunās evaņģelizācijas izaicinājuma priekšā, mums jāuztur tāda pati iekšējās pārlicības pilna cerība. *Non est abbreviata manus Dómini*[11], tā Kunga roka nebūt nav par īsu, lai tā nevarētu palīdzēt. Taču ir vajadzīgi ticības cilvēki – vīrieši un sievietes,

lai atkārtotos brīnumi no Rakstiem. Pirms dažām dienām Pāvests ir publicējis apustulisko pamudinājumu *Evangelii gaudium*, kas attiecas uz pēdējās kārtējās Bīskapu sinodes slēdzieniem, tieši par jauno evaņģelizāciju. Es iesaku jums iepazīt šo tekstu, kas neapšaubāmi, dos mums jaunu gaismu, lai iedvesmotu šā lielā uzdevuma veikšanai.

Nevēlos atstāt bez ievērības arī Gvadalupes Dievmātes piemiņas dienu, ko svinēsim 12. decembrī. Tā ir vēl viena gadadiena dievišķai inspirācijai, ko svētais Hosemarija 1931. gadā sadzirdēja savas dvēseles dziļumos. Tie bija lielu grūtību brīži Darba attīstības gaitā, kad viņu uzrunāja Svēto Rakstu vārdi: *Inter médium móntium pertransíbunt aquae*[12], žēlastību straumes plūst starp kalniem un pārvar ikvienu šķērsli, visu, kas stājas pretī Dieva valstībai personīgajā izaugsme un

Baznīcas un cilvēces dzīvē. *Jo mūsu ticība ir tā uzvara, kas uzvar pasauli.*
[13] Palīdzēsim tādā veidā īstenot mūsu Tēva mērķi, ko viņš izteicis gan mutvārdos, gan rakstveidā kopš Opus Dei dibināšanas pašiem pirmsākumiem: ***regnāre Christum vólumus!*** Mēs gribam, lai valdītu Kristus!

Šodien sākas Adventa laiks - nedēļas, kad gatavojamies Kunga Dzimšanai. Šīs dienas var kalpot mums, lai mēs apbrīnotu Dieva Tēva, kurš sūta pasaulē savu Dēlu, labestību un žēlsirdību un lai atjaunotu mūsu vēlēšanos būt vienmēr atvērtiem uz Dieva Gaismu un Vārdu, it īpaši laikā, kad lasām un apceram Svētos Rakstus.

Kā vārti uz šiem svētkiem ir Jaunavas Marijas Bezvainīgās Ieņemšanas svētki, jo viņa ir ticības skolotāja, mūsu cerība un brīnišķīgais piemērs tam, kā mīlēt

Dievu un caur Viņu savu tuvāko – ar sirdi, ar prātu un ar jūtām, kas pilnībā gremdējas Kungā.

Sagatavosimies šiem svētkiem, kas ir jau pavisam tuvu, īpaši labi un ar bērnu mīlestību vērsīsimies pie mūsu Debesu Mātes.

Atvēlēsim šajā lūgšanā vairāk vietas lūgšanai par Baznīcu un Pāvestu, par viņa līdzstrādniekiem, par maniem nodomiem, par visām mūsdienu sieviešu un vīriešu garīgajām un materiālajām vajadzībām. Lai mēs nekad nebūtu vienaldzīgi (pateicoties Dievam, es ceru, ka tas nekad nenotiks), redzot materiālās un garīgās grūtības, kas skar tik daudzus cilvēkus visā pasaulē un dažkārt izvēršas par īstām traģēdijām.

Šajā mēnesī ir vēl citas Darba gadadienas, piemēram, Romas Svētās Jaunavas Marijas koledžas nodibināšana 1953. gadā. Pateiksimies Dievam par visām

nozīmīgajām gadadienām Darba
vēsturē.

Ar visu manu mīlestību jūs svētot,

Jūsu Tēvs,

+ Havjēr

Romā, 2013. gada 1. decembrī.

© *Prælatūra Sanctæ Crucis et Operis
Dei* (Izplatīšana arī izvilkumu veidā
atļauta tikai ar autortiesību
īpašnieka piekrišanu).

[1] *Lk* 17, 5.

[2] *Rom* 10, 17.

[3] *Jņ* 1, 9.

[4] Pāvests Francisks, Enciklika
Lumen fidei, 29.06.2013, Nr. 4.

[5] Pāvests Francisks, Enciklika
Lumen fidei, 29.06.2013, Nr. 17.

[6] Sv. Hosemarija, *Ceļš*, Nr. 267.

[7] Pāvests Francisks, Enciklika *Lumen fidei*, 29.06.2013, Nr. 46.

[8] Sv. Hosemarija, Piezīmes no ģimeņu tikšanās, 17.02.1974.

[9] Pāvests Francisks, Enciklika *Lumen fidei*, 29.06.2013, Nr. 18.

[10] Sv. Hosemarija, Piezīmes no meditācijas, 26.07.1937.

[11] *Is* 59, 1.

[12] *Ps* 104, 10.

[13] 1 *Jņ* 5, 4.